

Reiterar-se?

per

IGNASI DE LLORENS

QUAN un article porta un segell de novetat, encara que la signatura no tingui un relleu marcat en el món literari, es mobilitzen un sens fi de plomes per tal de retre un homenatge o una censura a l'escrit que en resum constitueix "la crítica".

Com a part integrant de la legió veritablement infinita de l'estament mèdic rural, em crec amb el deure i gairebé amb l'obligació d'exposar la meua opinió, vers "La borsa de permutes", que l'amic González i Corominas, de Vilavella, llança en les columnes d'aquest BUTLLETÍ, del mes de setembre, per tal que la idea que dóna a conèixer tingui la vàlua real i positiva que n'és mereixedora.

Per a mi l'article "Borsa de permutes", en mig del devesall de lletra impresa hi respira arreu el dolor d'ésser metge rural, amb tot, aconseguix d'interessar-vos podent-ne copsar el mèrit de l'encert dels dolors rurals, fills sempre de l'hora present.

Amb tota franquesa, potser massa ingènua i tot, no em puc estar de confessar que la borsa de permutes ha nascut espontàniament i sempre en benefici de l'estament mèdic. Només cal veure el nombre d'altres i baixes en un llibre del subdelegat d'un Districte.

Jo he tingut ocasió de veure, en tretze anys que porto de residència a Vilavert, deu metges a la Riba; a Solivella en vint anys en patien molts més, tot un planté de metges! Segueixen després d'aquests pobles esmentats, Conesa, Blancafort, Rocafort, etc., etc. L'any 1924, en un moment donat, el metge de Montblanc cedeix la clientela

al metge de l'Espluga, el de l'Espluga al de Blancafort i el de Blancafort al de Barbarà. Voleu més borsa de permutes?

He dit, també, que això de les permutes era en benefici del metge, i vull demostrar-ho concretant.

El conflicte més greu de l'estament mèdic reconegut pel Sindicat fou el que l'any 1924 sorgí i el qual s'anomenà el conflicte de Montblanc. Doncs, bé, avui han desaparegut ja les iguals de cinc, de sis i de set pessetes i mitja a l'any. La més petita que existeix en l'actualitat és de dotze pessetes; les juntes amb els metges de Montblanc eren abans a raó de deu pessetes i ara en cobren cinquanta; els malalts crònics, els de cirurgia menor i els convalescents van al despatx del metge donant-li així honor de metge de ciutat; es cobren les titulars, es cobren les injeccions i tots els serveis extraordinaris.

Molts pobles d'última categoria han creat una nova plaça, d'altres sostenen dos metges. Sé positivament d'un poble el qual escassament té cent cases, que sosté dignament un metge pagant una mitja dotzena dels seus habitants una pesseta diària o sigui setanta dos duros l'any.

A l'hora present allò que els joves manen ha passat a la història, com també hi ha passat allò que un hom sortit de la Facultat no tenia la pràctica suficient, ni coneixia les naturaleses dels malalts i d'altres raonaments que els pobles exigien.

No, avui això no succeeix. Els pobles tenen confiança en el seu metge nou, i tot aquell tractament imposat per aquest es compleix. Dos o tres anys d'exercici en un poble, omple a basta-